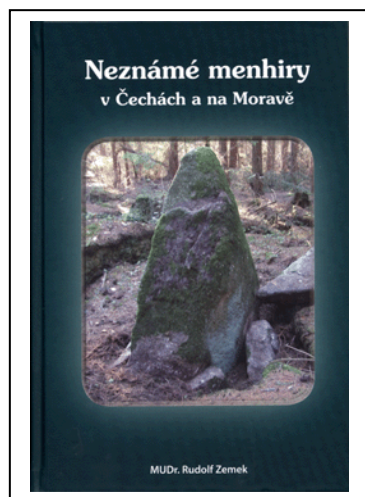


Vážení přátelé, kolegové,

sekce Megalit potřebuje vaši pomoc. Pište svoje náměty, myšlenky i připomínky!



Diskuse

Reakce na připomínky MVDr. Pavla Kroupy k mé knize Neznámé menhiry v Čechách a na Moravě.

Dr. Kroupa si dal práci s několika stránkami připomínek k mé shora jmenované knize. Já se pokusím vydat přibližně stejnou energii a strávit srovnatelný čas při psaní reakce na páně Kroupovy připomínky. Reakce je psána formou komentářů k jednotlivým výročkům pana Dr. Kroupy, které jsou pro srozumitelnost doslovně převzaty a pro optické odlišení od mých komentářů uvedeny kurzívou.

Autor svou knihou neobyčejným způsobem přispěl k již tak všeobecnému odbornému i laickému zmatku v názorech na pozůstatky českých megalitických objektů. Jeho „atlas podezřelých kamenů“ obsahuje téměř stovku objektů a tuzemských lokalit údajně megalitického významu. Je zjevné, že autor má problémy již se základními pojmy z oblasti archeologie. Co to jsou „opravdové“ megality vysvětluje naprosto zmateně. Náhrobní stéla, dolmen, vztyčený kámen – všechno jedno. Škoda, že v bohatém seznamu využití literatury uvádí jedinou a velmi přehlednou českou odbornou publikaci Dr. Sklenáře, ve které je exaktně uvedena kategorizace a vývojové fáze stavebních prvků megalitické kultury Evropy. I z této odborné literatury je zřejmý skeptický názor a z něho plynoucí nezáměr o české pozůstatkymegalitů.

V tomto odstavci se Dr. K. v rámci své averze k mé knize nejdříve odvolává na Dr. Sklenáře, na vyhlášeného ideového protivníka Kpufo. Jedním dechem však připouští že i Dr. Sklenář a jeho kniha není to „pravé ořechové“, poněvadž i z Dr. Sklenáře dýchá „skeptický názor“. Z textu nelze jednoznačně vyrozumět, je-li pro pochopení megalithismu větší nebezpečí moje kniha nebo sice „velmi přehledná odborná“ ale přesto „zřejmě skeptická“ literatura archeologa Dr. Sklenáře, jenž jako vyhlášený tuzemský super-skeptik považuje Kounovské řady za hranice deputátních políček, proti kterémuž názoru Dr. Kroupa v čele megalitické sekce spolku KPUFO po léta brojí. Dr. Kroupa vidí skepticky mou knihu, přitom se odvolává na literaturu Dr. Sklenáře kterou má ale také za skeptickou s vědomím, že Dr. Sklenář vidí skepticky Dr. Kroupu i celé KPUFO.....argumentace v kruhu.

Česká kotlina byla v prehistorii jedním z center megalitického kulturního života. Dokumentuje to řada lokalit, které bohužel díky prudkému odbornému nezájmu rychle zanikají.

Co se v České kotlině kolem zbylých, vědci kolem Dr. Sklenáře oficiálně uznaných menhirů dělo, nemohou říci ani archeologové ani spolek KPUFO. Jedno ale Dr. Kroupa asi

neví. Oněch několik málo evropských vědců systematicky se megality zabývajících se shodlo na tom, že něco jako „megalitický kulturní život“ podle posledních poznatků na základě chybějících fyzikálních indicií vůbec neexistoval. Mimochodem jazykově viděno, megalitický kulturní život je stejně neobvyklé slovní spojení jako chtít mluvit o „barokním“ nebo „rokokovém“ způsobu života. Kdyby Dr. Kroupa použil adjektiva „kultovní“ místo kulturní, byl by odstavec jazykově i obsahově o fous přijatelnější. Podobně lze zapochybovat o fyzikálním zániku „lokalit“ na základě nehmotného odborného nezájmu, jakkoli „prudkého“.

„Co je a co není menhir...“ – to je oč tu běží! Autor knihy tento problém řeší posouzením vzhledu, polohy a případných „doprovodných kamenů“. Subjektivní dojmy jsou dostatečným kritériem pro posouzení „megalitičnosti“ příslušného kamene. Termínem „menhir“ pak není problém titulovat každý „podezřelý kámen“. Když se do toho zapletou ještě „aktivity“, „menhiroidní kameny“ a „pseudodolmeny“, je chaos dokonalý. Autor svým dílem dokazuje, že i z kamení lze udělat guláš.

Ve své knize jsem k názvosloví zaujal jasné stanovisko, zrovna jako k zobrazeným „příslušným kamenům“. Neustále v textu opakuji, že v knize řeším pouze jednu základní otázku, a sice tu, je-li či byl-li mnou „vyhlédnutý a vykopaný“ kámen původně vztyčen lidskou rukou nebo přírodou. Pojem aktivity je v knize jasně vysvětlen s tím, že se od něj zrovna jako od čistě „psychotronické klasifikace kamenů podle domněle vnímaného záření“ jednoznačně distancuji. Jistě že jsou v knize uvedeny různé pojmy. Nicméně formou malého lexikonu jsou vysvětleny zrovna jako stanovisko, které k jednotlivým pojmům zaujímám. Pojmologický guláš se Dr. Kroupa snaží podsunout mně zrovna jako lidem kteří si přečtou pouze jeho připomínky a ne mou knihu včetně posledního odstavce. Jen tak mimochodem. V návrhu projektu naučné stezky Kluček-Tasov stojí ...*tento kamenný blok musí zůstat na svém místě, jedná se o největší megalitický útvar této lokality...fragmenty megalitů bude snadné rozmístit podél stezky...* Co si asi myslí zasvěcený člověk neřku-li geolog postupující ve věcech vztyčených kamenů podle „oficiálních striktních vědeckých kritérií“ o pojmech jako „fragmenty megalitů“? U Tasova?

Vážený zájem o megalitickou problematiku vyžaduje spolupráci s odborníky. Uvědomil si to i autor a získal pro spolupráci geologa. Získat pro věc renomovaného odborníka je pro amatérského autora výhra. Bohužel autor knihy tuto devizu ve své práci nedokázal náležitě využít. Publikuje pouze posudky geologa na jednotlivé kameny zda byly v minulosti „vztyčeny člověkem jednoznačně nebo tak či onak nebo na 60%“. Tedy zase jen pouhý subjektivní dojem, byť odborníka. Autor opomněl získat odborný posudek geologa stran druhu posuzované horniny, původu horniny, případně posouzení geologického charakteru posuzované lokality. Spolupráce s geologem nebyla náležitě využita tak, aby se zhodnotila v předkládané faktografii kvalitní a co neúplnější charakteristikou objektů i lokalit. Tento nedostatek silně poškozují vypovídací hodnotu knihy.

Uvědomuje si Dr. Kroupa, jakou zátěž by (pro nesponzorovaného jednotlivce) znamenalo provedení srovnávacích geologických analýz v knize uvedených stojících a doprovodných kamenů? Má snad KPUFO srovnávací analýzy podezřelých kamenů a podloží z KPUFem sledovaných lokalit typu Nečemice, Mutějovice, Tasov, Kluček, Hředle apod?

„Neznámé menhiry“ jsou ve velké většině i pro mne neznámé. Zvláště když u velké většiny autor neuvádí přesnou dislokaci tak, aby jeho názor byl ověřitelný. „Jihočesko, Západočesko nebo Sedlčansko“ jsou přece jen dosti rozlehlé oblasti, než aby byl příslušný „stojící kámen“ vypátrán podle byť dokonalého obrázku s podtitulem „wanted“.

„Neznámé menhiry“ jsou skutečně neznámé a uvedení některých z nich mělo být něčím novým. Podiv Dr. Kroupy nad touto skutečností není zcela na místě. Pravdu má jistě v tom, že záměrné vynechání popisu rozmístění kamenných objektů poněkud snižuje

význam knihy. Lidé by je rádi hledali tak jako hledají „aktivity“ z knih z pera páně Kozákova. Aniž bych zacházel do detailů, měl jsem a bohužel mám konkrétní důvody pro nesdělení míst kde se obnažené kameny nacházejí.

Jednu z popisovaných, méně známých lokalit, přece jen důvěrně znám a tak mohu posoudit věrohodnost autorem předkládaných informací. Je to archeologická lokalita knovízské kamenné svatyně u Cehnic na Strakonicku. Archeologům se podařil unikátní nález kruhové svatyně z období kolem 1. tisíciletí př. Kr. ve velmi zachovalém stavu, díky nálezové skutečnosti, že kamenný kruh a bohatý nález keramiky z období bronzu, eneolitu a neolitu byl ukryt pod vrstvou zeminy. Dvanáctimetrový kruhový areál, tvořilo patnáct větších kamenů a několik desítek menších...

...Autor knihy se opírá právě o nález a názor Dr. Michálka, který prosazuje objekt jako objekt megalitický. Chápu, že se jedná o poněkud komplikovanou situaci, ve které se laik těžko orientuje. Pustí-li se však do psaní odborně směřované publikace, musí mít jasno. To ale není autorův případ. Na povrch tak vychází skutečnost nedostatečné orientace autora v problematice megalitů všeobecně a České kotliny zvlášť...

Jako obvykle, i v těchto řádcích si Dr. Kroupa lehce protiřečí. Na jedné straně se podle něj opírám o názor certifikovaného archeologa Dr. Michálka, na druhé straně nemám ve věci jasno. Může vzniknout pocit, že se Dr. Kroupa sám těžko orientuje jak v mé knize, tak v teoriích archeologů. Asi i proto, ony archeologické teorie – a také archeologové – si v některých detailech odporují. Kniha říká naprosto jasně, že Dr. Michálek by (mezi řádky) Cehnice rád nazval „kromlechem“, ale že se pod vlivem Dr. Sklenáře neodváží. A já – RZ – sám za sebe říkám ještě toto. Když se pod nějakým kamenným kruhem najdou mj. střepy i z mezolitu, pak ani archeolog Dr. Michálek ani psychotronik Dr. Kroupa ani Dr. Sklenář nemohou říci, jde-li objekt „knovízský“ nebo přece jen „mesolitický“ a tím pádem (dobou vzniku) potenciálně „megalitický“. A právě v internacionálně uznávané nedatovatelnosti kamených objektů tkví onen (pojmovologický) „kamenný guláš“, který z něj dělají jak vědci tak psychotronici.

...Otázka co zahrnout pod pojem „megalit“ dělá tedy problémy i v odborných kruzích. Někdy je ignorována skutečnost, že megalitická kultura je časově ohraničená se svým prokazatelným začátkem již nejméně v mezolitu kolem 8. tisíciletí př. Kr. a koncem nejvýše ve 3. tisíciletí. Ani sebevětší kameny mladšího data nelze označovat termíny „menhiry“, „dolmeny“ či jinými z megalitického názvosloví. A to proto, že prostě neprošly obdobím megalitické kultury a nebyly využívány k megalitickým účelům. A kameny ze svatyně u Cehnic již vůbec ne. Cehnický kamenný kruh z období knovízu tedy nemůže být „cromlech“ a středový kámen se nemůže honosit titulem „menhir“. Kruhová kamenná svatyně měla uprostřed kultovní obětní kámen se všemi znaky obětních kamenů.

Pojmologický chaos připouští v tomto odstavci jak Dr. Kroupa tak samotní vědci. Znovu bych rád Dr. Kroupu upozornil na fakt, že fráze „megalitické účely“ je z hlediska příslušných evropských badatelů obsahově „neexistentní“ a také jazykově „poněkud neobvyklá“. Podobně jako „megalitický kulturní život“. Na rozdíl od odborných kruhů má Dr. Kroupa v posouzení Cehnické lokality až podezřelé jasno.

Bohužel autor knihy se dostal k cehnické lokalitě již v době, kdy byla po roce 2004 zničena majitelem pozemku a to i přes snahu KPUFO, o.s. zachránit ji jako kulturní památku. Kameny byly rozježděny a shrnuty buldozerem. Na fotografii autora s komentářem „...někdejší menhiry...“ je vlastně jen jeden z obvodových větších kamenů. Onen „oficiální menhir“ je na okraji obrázku. Přitom se jedná o unikátní exemplář obětního kamene s vrcholovou miskou pro „úlitbu“, odtokový žlábek na západní plochu kamene a staletými očázenou zadní závětrnou část z východní strany (převládající západní větry) a to posvátnými lojovými kahany (vrstva mastných sazí evidentně ze tří vedle sebe stojících svítidel). Cehnice, tak jako celá řada okolních kamenných útvarů,

nemají s megality nic společného. V okolí Strakonicka se většinou jedná o pozůstatky kamenných věnců mohyl.

I zde – Dr. Kroupa kategoricky postuluje neuchopitelné a nedatovatelné.

Byl jsem (Dr. Kroupa) přítomen závěru archeologického průzkumu prováděném kolektivem Muzea středního Pootaví ve Strakonících pod vedením Dr. Jana Michálka.

Fakt, že Dr. Kroupa a jeho přátelé byli výzkumům osobně přítomni neunikl ani provádějícímu archeologovi Dr. Michálkovi. V jeho nálezové zprávě lze na toto téma číst následující:

...V závěru výzkumu v Cehnicích byly ve sterilním podloží východní části sondy ...nalezeny dva trojboké jehlánky zelenavé barvy...podle analýzy šlo o umělou hmotu s plnivem, buď asi metakrylát nebo polyester, který je poměrně tepelně stabilní a má hustotu 2,98. ...

...Výzkum byl totiž po celou dobu svého trvání poměrně dosti často navštěvován, a to nejen místními obyvateli ale i mnoha dalšími zájemci z celých Čech, mimo jiné také příznivci inženýra P. Kozáka z Českých Budějovic a členy klubu psychotroniky a UFO z Plzně. A tak jsme nabyli přesvědčení, že nám tyto dva předměty někteří z těchto návštěvníků do zcela sterilního podloží na dně námi již prozkoumané sondy z neznámého důvodu zakopali a podstrčili.

Po přečtení těchto řádků Dr. Michálkovy nálezové zprávy může i nezaujatý čtenář nabýt dojmu, že Dr. Michálek nebyl přítomností členů KPUFO až zas tak nadšen.

Nyní z jiného soudku. Dr.Kroupa, ač psychotrovník a příznivec neprokazatelných paranormálních jevů , se snaží pro „mé kameny“ najít podobně jako „čistě racionálně orientovaní vědci“ nějaké pokud možno jednoduché stravitelné vysvětlení s tím že v knize prezentované objekty jsou něco jako „hraniční kameny, jak vyplývá z níže ocitovaného odstavce.

Lesní parcely mají svou určitou specifiku ... Dědicové majetku si rozdělovali mezi sebe nejen polnosti, ale také lesy...Dohodou si les rozparcelovali a hranice lesních honů si viditelně označili, aby je mohli obhospodařovat. Toto neoficiální rozhraničení bylo na viditelných místech vyznačeno stojícími kameny. Čím většími, tím lépe.

Kdyby měl Dr. Kroupa svou případnou lesní či polní parcelu dobrovolně, jako ve středověku bez pomoci techniky, „neoficiálně rozhraničit“ několikátunovými stojícími kameny jako Sedlčansko-2, Sedlčansko-10 a Jeseníky-4, tak potěš pánbu. Docela rád bych se na to jeho rozhraničování kameny těchto rozměrů díval. Byl jsem přítomen pokusu o sestavení kamenného kruhu z 50ti- až 80-kilových kamenů. Se 70ti kg ještě dva muži manipulují, je to váha „průměrné mrtvoly“. Nad tuto „průměrnou mrtvou váhu“ je k manipulaci zapotřebí nejméně „šesti rukou“. Vtip je v tom, že tyto ruce se na okraj těžšího kamene vedle sebe již nevejdou. Je nutno použít pomůcek. Ve středověku to byly kladky a tažná zvířata pokud se do příslušného terénu vůbec dostala. Dále do minulosti to byly už jen dřevěné páky a snad lana apod. a to bez tažných zvířat. Ale není nad vlastní zkušenost a vlastní pot. Vše je pak buď úplně jinak nebo o dost jasnější.

Jistě, že pro usazení kamene ve vertikální poloze jej bylo třeba podepřít „doprovodnými kameny“. Byly tedy opravdu vztyčeny člověkem. Najdeme je všude, ale s megality nemají nic společného a tak na oslovení „menhire“ neslyší.

Znovu bych na tomto místě Dr. Kroupu rád animoval k tomu, aby si knihu případně bez zaujetí ještě jednou přečetl. Kniha není o tom co je a co není menhir, ale o tom, co vztyčil člověk nebo příroda.

Při hodnocení publikace je třeba pochválit fotografickou dokumentaci autora. Vysoká technická kvalita fotografií i tisku publikace působí luxusním dojmem. Dokumentární fotografie přes perfektní zasvícení však působí strohým technickým dojmem. Oživení a „zlidštění“ by se dosáhlo snadno přirozenou přítomností osoby, která by současně tvořila příměr velikosti kamenných objektů. Nejlépe s motykou v ruce, protože tak by bylo možno ocenit tu obrovskou práci při obnažování a preparaci spodních částí kamenů přímo adresně.

Dr. Kroupa si ve shora ocitovaném odstavci tradičně protiřečí respektive mluví v trojúhelníku. V jedné větě fotografie v knize chválí, mluví o vysoké technické kvalitě a o jakémsi „luxusním dojmu“. Vzápětí je to ale také negativní, a „přes perfektní zasvícení“ (myšleno je asi osvětlení nebo osvit) je ona vysoká technická kvalita „strohá“. Tak jaké ty fotky jsou? Spíše dobré nebo spíše špatné? Obává se Dr. Kroupa „nechtěné pochvaly kvalitní fotodokumentace“ v jinak „negativní“ knize? A propos faktografická fotodokumentace. U té nikdy nejde o „luxusní dojem“ ale spíše o „vysokou technickou kvalitu“, jakkoli strohou. To že obrázky postrádají příměr velikosti focených objektů, to je páně Kroupův správný, výjimečně nedvojznačně srozumitelně formulovaný postřeh. To jsem si - bohužel až po vydání knihy - také uvědomil.

Kniha představuje další zbraň v rukou ortodoxních odborníků na český pravěk. Při prezentaci pozůstatků megalitů je třeba postupovat stejnými metodami a se stejnou kritičností, jako postupuje oficiální věda. Jinak se my amatéři i při nejlepší snaze o výsledek dočkáme jen odborného opovržení. I ta nejtvrďší kritika odborných kruhů na naši adresu je za této situace přínosem.

Je docela zvláštní dovědět se od psychotronika Dr. Kroupy, zastánce existence důkazů z hlediska oficiální vědy neprokazatelných jevů, že je třeba postupovat kriticky jako oficiální věda. Věda tak skutečně postupuje, mimo jiné taky proti KPUFO inklusive Dr. Kroupy. Na druhé straně se sám označuje za amatéra a z mě ne zcela jasných důvodů já sá nad tvrdou kritikou vědy „nás amatérů“. Není tak zcela jasné, kdo koho zde kritizuje. Dr. Kroupa intenzivně kritizuje mě a mou knihu. To JE jasné. Dr. Michálek v jeho nálezové zprávě jednoznačně kritizuje KPUFO, což je také jasné. Má role v palbě kritiků ze shora uvedené formulace až tak jasné nevyplývá. V knize jsem se o KPUFO nijak nezmiňoval, nezaujatý pozorný čtenář postřehne, že poslední odstavec mé knihy „senzibily chválí“. Páně Kroupovo svolávání vědeckých hromů, blesků nebo spíše úsměšků na hlavu KPUFO a „nás amatérů“ mi přijde jako přehnaný patetický literární masochismus. KPUFO zatím budí ve vědeckých kruzích jen shovívavý úsměv, toho by si měl být Dr. Kroupa sebekriticky vědom a zvýšenou frekvencí těchto úsměvů raději nepřivolávat. (Výjimky jsou. Například jeden člen KPUFO z Kutné Hory pokud je mi známo je brán místním muzeem vážně, což je dobře...a není to z mé strany míněno ironicky.)

Nejhorší je odborné ticho, mlčení, nezájem a nevšímavost. Bohužel je to současný stav jak odborníků historiků, tak také pracovníků v oblasti památkové péče. Kameny jsou pro ně prostě jenom nějaké blbé šutry. Že se jedná o nejstarší architekturu Evropy, to se dovtípí teprve příští generace, až již bude všechno zničeno a budou jenom listovat knihami, jako je tato. A poklepem na čelo hodnotit naši současnou odbornou inteligenci. Ta se problémem odmítá zabývat a oddává se důstojnému megalitickému mlčení. Pokud jej prolomí jakákoliv publikace od jakéhokoliv autora, bude vyhráno. Mám bohužel dojem, že právě tato kniha, kterou mám v ruce, i přes úsilí jejího autora, se tou revoluční nestane.

Dr. Kroupa i v závěrečném odstavci opět mluví v trojúhelníku. Na jedné straně by pomohla jakákoliv publikace od kohokoli, ovšem kromě té mojí. Nicméně (podle něj) následovníci listující mimo jiné případně i mou knihou si poklepu na čelo a tak zhodnotí „naši současnou inteligenci“. Zařadil mě snad „omylem“ Dr. Kroupa k naší současné inteligenci? Mohu to brát z jeho strany jako lichotku nebo jako nechtěný věcný či jen

lingvistický omyl? Znovu Dr. Kroupovi připomínám, že „současná oficiální odborná inteligence“ si klepe na čelo především při zmínce KPUFO. O něco intenzivněji tak pravděpodobně činí archeolog Dr. Michálek, jenž pro to má po zkušenostech z Cehnic i jiný než jen filozofický důvod.

.....
Ve své knize jsem chtěl kromě jiného naznačit, že od dob „oficiálního konce megalithismu“ až do konce 19. století se z nějakých nepochopitelných důvodů vztyčovaly leckdy i dost velké kameny, které občas na megality upomínají. To je to nové, co Dr. Kroupu zmátlo. A tento nový náhled podložený prací a výkopy v terénu může leckoho iritovat a může zůstat nepochopen. S tím jsem ostatně i počítal. Nakonec něco pozitivního. Poetické slovní spojení „důstojné megalitické mlčení“ se mi na rozdíl od obsahově prázdného neologismu „megalitický kulturní život“ subjektivně docela líbí (to není ironie).

Rudolf Zemek, Praha, konec září 2009.

Jsem rád za tuto diskusi a považuji ji za užitečnou. Za sebe mohu sdělit jen následující.

To, jestli nás (KPUFO) má nebo nemá rád, nebo jestli nás kritizuje nebo chválí, nemá s jeho erudicí nic společného a není to pro mne kritériem, podle kterého bychom měli jeho názory propagovat, uznávat nebo odmítat.

Postoj české vědy k megalitické problematice je, jaký je a nic s ním neuděláme. Snad to pochází ještě z doby národního obrození a sporu kolem Rukopisů a od té doby se datuje tato ustrašenost české vědy hlásit se k něčemu významnému. Bohužel to odnesly megality a tak na nás je, abychom se o zbytky postarali v rámci svých skromných možností.

Co se týká Cehnického kruhu, nemáte všechny informace. Když se ukázalo, že „jadeitové trojhránky“ jsou z umělé hmoty, vyhrozili jsme, že podáme trestní oznámení na toho, kdo nález vyměnil, neboť jsme nevěřili, že komise z 21 předních archeologů nepoznala jadeit od akrylátu (v opačném případě by to znamenalo, že odbornost této komise byla katastrofální.) Byla to také KPUFO, který opět upozornil na to, že přes původní kameny jezdí bagry a vše se ničí, zatímco archeologové jsou v klidu.
http://www.kpufo.cz/oblasti/meg/inf_meg200502.pdf

Je jasné, že po našich dopisech asi na 7 institucí, včetně MK ČR nás pan Michálek rád neměl. Nakonec došlo u starostky za účasti zástupců MK, Památkového ústavu k velmi emotivnímu jednání, se závěrem o ochraně kruhu, a pan Michálek se nám omluvil. Dnes stojí alespoň jakási replika kruhu uprostřed obce.
http://www.kpufo.cz/oblasti/meg/inf_meg200503.pdf

Jak jsem psal už před časem, a je to také meritum věci – megality jsou produktem megalitické kultury, a mají svá kritéria. Není a nemůže to být jen fakt, že kámen je vztyčený. Není to výmysl dr. Kroupy, je to obecný závěr odborníků na tuto problematiku. Opět připomínám slova prof. Cassena, že v Čechách takový odborník v akademické sféře není. Vymýšlet nové teorie, hledat něco, co zde není, je scestné.

L. Šafařík

Aktuality

Archeologové objevili Modré Stonehenge, poslední díl dávného komplexu

Britským archeologům se podařil extra kousek: objevili základy kruhové stavby, která byla podle nich napojena na světoznámý kamenný komplex Stonehenge. Památník už

dostal jméno „Modré Stonehenge“ podle zabarvení obřích kamenů, které jej kdysi tvořily. Informoval o tom včera deník The Guardian. (Obr. Stonehenge FOTO: archiv, [Právo](#))

Modré Stonehenge se nachází na západním břehu řeky Avony zhruba dva kilometry od proslulé stavby, která leží na Saliburské pláni. V minulosti se skládalo z 25 kamenů, které vytvářely kruh o průměru asi 10 metrů obehnaný širokým příkopem a valem, vysvětlil vedoucí týmu Stonehenge Riverside Project Mike Parker Pearson ze Sheffieldské univerzity.

Příkop byl vybudován kolem roku 2 400 př. n. l. Podle hrotů šípů, které archeologové našli uvnitř kruhu, byla konstrukce vztyčena zhruba o 500 let dříve. Kameny z modré skalice, pocházející z velšské pahorkatiny Preseli, byly z místa odstraněny před tisíci lety a dnes po nich zůstaly jen jámy, ve kterých původně „seděly“.



Cesta do říše mrtvých

„Nově objevený kruh a příkop by měly být považovány za integrální součást Stonehenge a ne za oddělenou stavbu,“ zdůraznil Josh Pollard z university v Bristolu. Modré Stonehenge totiž podle vědců značilo konec ceremoniální cesty, která vede od Stonehenge k Avoně a byla postavena na konci doby kamenné. „V minulosti se spekovalo o tom, že by na

konci cesty u řeky mohlo něco být. Ani v nejmenším jsme ale nečekali, že narazíme na celý kamenný kruh,“ přiznal Pearson.

„Málo lidí ví, že Stonehenge bylo kdysi největším britským pohřebišťem. Je možné, že uprostřed modrých kamenů byli lidé spalováni a jejich popel následně zakopáván v samotném Stonehenge,“ podotkl. Podle archeologů mohla světoznámá stavba sloužit i jako pohřebiště pro nedalekou vesnici v Durrington Walls.

„Jde o nezvratný důkaz, že řeka byla pro lidi, kteří využívali Stonehenge, velmi důležitá. Podle mě vytvářela průchod mezi světem živých a mrtvých a tohle je místo, kde se u řeky opouští říše živých a vstupuje se do říše mrtvých ve Stonehenge.“

Kameny na rekonstrukci

Vědci nyní čekají na výsledky radiokarbonové metody datování, která by mohla ukázat, jestli byly kameny z Modrého Stonehenge použity při rekonstrukci slavného Stonehenge kolem 2500 př. n. l. Pearson je o tom přesvědčen. „Velkou otázkou je, kdy byly vztyčeny a kdy byly odstraněny,“ dodal.

Spekulací o tom, k čemu Stonehenge sloužilo, je mnoho. Podle některých šlo například o léčebné centrum, jež lidé z britských ostrovů vyhledávali právě kvůli údajné uzdravovací moci namodralých kamenů. Podle jiných šlo o obrovskou astronomickou observatoř.

Foto Modrého Stonehenge z ptačí perspektivy FOTO: Aerial-Cam

<http://www.novinky.cz/veda-skoly/180972-archeologove-objevili-modre-stonehenge-posledni-dil-davneho-komplexu.html>

Černé Voděradý : <http://www.cestyapamatky.cz/kolinsko/cerne-voderady/kamenne-valce-mleci-kameny>

Připomínáme: uhradte včas čl. příspěvek a předplatné našich tiskovin:

Čl. př. KPUFO	Časopis ZAZ	Časopis CP	Celkem
Řádný min. 120 Kč	190 Kč	90 Kč	400 Kč
Řádný min. 120 Kč	190 Kč	X	310 Kč
Řádný min. 120 Kč	X	90 Kč	210 Kč
Řádný min. 120 Kč	X	X	120 Kč
Bez řádného členství	200 Kč	120 Kč	320 Kč
Bez řádného členství	200 Kč	X	200 Kč
Bez řádného členství	X	120 Kč	120 Kč

Kromě časopisů členové KPUFO dostávají Informační bulletin a sekce Megalit vydává svůj bulletin. Členský příspěvek KPUFO, předplatné ZAZ nebo CP lze uhradit buď na účet Klubu psychotroniky a UFO – ČSOB, div. Poštovní spořitelna, číslo účtu 174472622/0300. (složenkou dostanete s dalším číslem Inf. Bulletinu, ZAZ nebo CP). Do poznámky napište své jméno.

Lze jej také uhradit složenkou s adresou příjemce: Klub psychotroniky a UFO, o.s., Borská 19, 320 22, Plzeň. Je lhostejné, jakou částku zašlete - ve zprávě pro příjemce uveďte, co platíte (např. KPUFO+ZAZ+CP). Částka předplatného ZAZ bude vydavatelství Včelka, která ZAZ vydává, přeúčtována.

Elektronický informační zpravodaj KPUFO – Sekce Megalit

- interní materiál Klubu psychotroniky a UFO, o.s. Připomínky, náměty a korespondenci, vzkazy a inzerci zasílejte na adresu KPUFO

Klub psychotroniky a UFO, IČO : 45334871 - Borská 19, 320 22 Plzeň * <http://www.kpufo.cz> * e-mail: kpufo@kpufo.cz - Sekce Megalit: megalit@kpufo.cz

Bankovní spojení: Klub psychotroniky a UFO, ČSOB, div. pošt. spořitelna, č. účtu: 174472622/0300.